

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 41/05
17.10.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Горана Чавлине, Бате Цветковића, Зорана Савића и Верољуба Цветковића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 53. став 3. у вези става 1. и 2. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Крушевцу, оптуженог и његовог браниоца, адвоката ББ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Крушевцу К број 53/04 од 26. 10. 2004. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у присуству браниоца оптуженог, адвоката ББ, дана 17. 10. 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖАВАЊЕМ жалбе оптуженог АА и његовог браниоца, ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ само у погледу одлуке о казни пресуда Окружног суда у Крушевцу К број 53/04 од 26. 10. 2004. године, тако што Врховни суд, оптуженог АА, за кривично дело тешка телесна повреда из члана 53. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ РС за које је оглашен кривим истом пресудом, ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 4 године у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 16. 03. 2002. до 25. 06. 2002. године, док се у осталом жалба оптуженог и његовог браниоца и жалба Окружног јавног тужиоца у Крушевцу одбијају као неосноване, а побијана пресуда у непреиначеном делу ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Окружног суда у Крушевцу К број 53/04 од 26. 10. 2004. године, оптужени АА оглашен је кривим, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 53. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ РС, и осуђен је на казну затвора у трајању од 5 година, у коју казну му се урачунава и време проведено у притвору почев од 16. 03. 2002. до 25. 06. 2002. године. Истом пресудом оптужени је обавезан да суду на име паушала плати 7.000,00 динара, а на име осталих трошкова кривичног поступка 27.214,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против ове пресуде жалбе су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Крушевцу, због битне поврде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни суд Србије укине првостепену пресуду и предмет врати истом суду на поновно суђење;

- Оптужени АА и његов бранилац, адвокат ББ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о казни и одлуке о трошковима кривичног поступка и паушалног износа, са предлогом да Врховни суд Србије побијану пресуду укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Заменик Републичког јавног тужиоца Србије у поднеску Ктж. број 161/05 од 26. 01. 2005.године, предложио је да се жалба Окружног јавног тужиоца у Крушевцу уважи као основана и првостепена

пресуда укине, а предмет врати истом суду на поновно суђење, а жалба оптуженог и његовог браниоца одбије као неоснована.

Врховни суд је, размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом који је испитао у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени жалбених навода, на седници већа одржаној у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештених заменика Републичког јавног тужиоца и оптуженог АА, а у присуству браниоца оптуженог, адвоката ББ, нашао да је жалба оптуженог и његовог браниоца делимично основана.

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, а ни повреде кривичног закона на које Врховни суд, као другостепени суд пази по службеној дужности у смислу одредбе члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП.

Врховни суд налази да у првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, на коју се жалбама Јавног тужиоца и оптуженог и његовог браниоца указује, тако што се истиче да су разлози пресуде о одлучним чињеницама нејасни и у знатној мери противречни, при чему се не наводи о каквим се нејасноћама и противуречностима у погледу одлучних чињеница ради, те стога Врховни суд овакве жалбене наводе Јавног тужиоца и оптуженог и његовог браниоца оцењује као неосноване.

Наиме, по оцени Врховног суда, првостепени суд је за своје чињеничне и правне закључке дао потпуне и јасне разлоге, те је навео доказе на којима исте заснива, па се предњи наводи у жалбама Јавног тужиоца, оптуженог и његовог браниоца којима се указује да првостепена пресуда садржи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, показују као неосновани.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и у вези са тим због повреде кривичног закона, жалбом Јавног тужиоца се указује да је првостепени суд погрешно утврдио одлучне чињенице да је оптужени АА, свога оца, сада покојног ПП, полио алкохолом из флаше у којој се налазило око 2 дцл. алкохола и то тако што га је попрскао наведеном течношћу у пределу ногу, након чега је узео упаљач и креснуо, пришао очевим ногама и упалио га, при том имајући у виду чињеницу која произлази из налаза и мишљења вештака медицинске струке, да је алкохолом била поливена велика површина тела оштећеног, па се стога према наводима жалбе, са тако малом количином алкохола није могла полити целокупна површина тела која је била захваћена пламеном. Уз то, истовремено се оспорава и утврђење првостепеног суда да је оптужени алкохолом поливао оца у пределу ногу, те да га је потом у том делу тела и запалио, јер је исто у супротности са обдукционим записником из кога произлази да ноге оштећеног уопште нису гореле осим једног дела са унутрашње стране бутина, док су се главне повреде тела и оштећења одеће налазила у пределу главе и груди, где је оштећени задобио опекотине трећег степена, те се у вези са тим оспорава и правилност закључка првостепеног суда да умишљај оптуженог критичном приликом није био усмерен на лишавање живота оштећеног, већ да је у односу на смрт оца оптужени поступао са свесним нехатом као обликом виности.

Надаље, побијајући првостепену пресуду по истом основу, жалбом браниоца оптуженог и његовог браниоца, указује се, понављајући ранију одбрану, да оптужени није извршио кривично дело у питању, а да су супротна утврђења првостепеног суда погрешна, јер су погрешно оцењени одбрана оптуженог и изведени докази.

Врховни суд изнете жалбене наводе Јавног тужиоца, оптуженог и његовог браниоца, оцењују као неосноване, јер је првостепени суд поуздано утврдио да је оптужени на начин и под околностима које је првостепени суд утврдио, са умишљајем нанео тешку телесну повреду опасну по живот свом оцу, ПП, услед које повреде је оштећени и преминуо дана 20. 03. 2002. године.

Чињенично стање првостепени суд је утврдио на основу свих изведених доказа наведених на страни 4 став 3. образложења побијане пресуде, а посебно на основу исказа сведока ВВ и ГГ, ЈЈ и КК, ЛЛ и ЉЉ, налаза и мишљења вештака неуропсихијатра др ММ и др НН, клиничког психолога ЊЊ, лекара вештака др ОО, извештаја СУП-а Крушевац о криминалистичко-техничком прегледу лица места, записника истог органа о прегледу места пожара од 16. 03. 2002. године, обдукционог записника Института за судску медицину Медицинског факултета у Београду, извештај Института безбедности од 27. 05. 2002. године и медицинске документације на име покојног ПП, а које доказе је првостепени суд свестрано оценио појединачно и у међусобној повезаности као и са одбраном оптуженог, те тако потпуно и правилно

утврдио чињенично стање.

Своја чињенична утврђења, првостепени суд је правилно засновао пре свега на основу одбране оптуженог дане у претходном поступку дана 16. 03. 2002. године, када је признао извршење кривичног дела детаљно описујући цео догађај у погледу свих одлучних чињеница, а посебно да је након вређања од стране оца, оштећеног ПП, истог полио, односно попрскао по ногама и то алкохолом који се налазио у флаши у количини од 2 дцл, након чега је узео упаљач са стола и истим креснуо у пределу очевих ногу, који је истог тренутка плануо, да би га потом, одмах оборио на под, почео да га гаси јорганом, а затим и водом, имајући у виду да је оваква одбрана оптуженог у складу са судско медицинским вештачењем заснованим на обдукционим записнику и са техничким вештачењем алкохола и избијања и ширења ватре.

Врховни суд налази, да је првостепени суд, правилно оценио као неосновану и усмерену на избегавање кривичне одговорности, одбрану оптуженог изнету у претходном поступку након подношења захтева за спровођење истраге као и на главном претресу, те и овај суд као правилне прихвата разлоге првостепеног суда када је нашао да је неприхватљива одбрана оптуженог када је тврдио да је заправо његов отац узео флашу и њен садржај избацивао по целом стану, да је и њега полио у предњем горњем делу тела у тренутку када се са њим отимао о пластичну флашу након чега је узео један од упаљача и истим креснуо када је букнула ватра. У прилог оваквом закључку првостепеног суда је чињеница која је утврђена у првостепеном поступку да одећа оптуженог није горела као и да између исказа оптуженог када је негирао извршење кривичног дела постоје бројне противуречности.

Надаље, Врховни суд налази да је правилан закључак првостепеног суда да је оптужени кривично дело извршио са утврђеним обликом виности, јер је оптужени поступајући на описан начин био свестан да ће оштећеног, поливајући га алкохолом чија су му својства била позната, а затим и палећи га, тешко телесно повредити коју последицу је и хтео, док је у односу на смртну последицу поступао са свесним нехатом, за коју оцену је на страни 16 образложења побијане пресуде дао аргументоване и ваљане разлоге које у свему прихвата и Врховни суд.

Због свега напред изнетог, по налажењу Врховног суда неосновано се у жалби Јавног тужиоца, оптуженог и његовог браниоца оспорава првостепена пресуда у погледу утврђеног чињеничног стања.

Према томе првостепени суд је чињенично стање потпуно и правилно утврдио и на тако утврђено чињенично стање правилно је применио кривични закон када је нашао да се у радњама оптуженог АА, стичу сва законска обележја кривичног дела тешке телесне повреде из члана 53. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ РС за које је том пресудом оглашен кривим. С тим у вези, а посебно у погледу неприхватања правне квалификације кривичног дела оптуженог које је назначено у оптужници Округног јавног тужиоца у Крушевцу, првостепени суд је дао јасне, исцрпне и уверљиве разлоге, које у свему као правилне прихвата и Врховни суд, па су супротни жалбени наводи Јавног тужиоца, оптуженог и његовог браниоца којима се првостепена пресуда побија због повреде кривичног закона, оцењују као неосновани.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, а поводом изјављених жалби Округног јавног тужиоца, оптуженог и његовог браниоца, Врховни суд налази да је жалба оптуженог и његовог браниоца у овом делу основана, те да је казна затвора у трајању од 5 година у коју се урачунава време проведено у притвору почев од 16. 03. до 15. 06. 2002. године, а на коју је оптужени осуђен првостепеном пресудом због извршења кривичног дела тешке телесне повреде из члана 53. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ РС, строго одмерена.

Наиме, првостепени суд је правилно утврдио све околности из члана 41. ОКЗ, које су од утицаја на одмеравање казне оптуженом, па је тако од олакшавајућих околности на страни оптуженог ценио да је оптужени млад човек, без сталног запослења, извора прихода, да живи у скромним породичним и материјалним приликама, да је његов отац својим држањем и понашањем у извесном смислу изазвао оптуженог који је цео живот провео у поремећеним породичним односима изазваним очевим алкохолизмом, као и да је у свом првом исказу пред судом признао све одлучне чињенице и на тај начин омогућио утврђивање истих од стране суда, да се коректно држао пред судом, изразио жаљење због очеве смрти, те да је кривично дело извршио уз смањену урачунљивост, али не у битном степену, док је правилно као отежавајуће околности на страни оптуженог ценио да је оптужени раније осуђиван.

Међутим, Врховни суд налази, да иако је првостепени суд правилно утврдио све олакшавајуће околности

на страни оптуженог, а које су напред наведене, истима није дао одговарајући значај, па је стога је Врховни суд уважио жалбу оптуженог и његовог браниоца у делу којим се оспорава првостепена пресуда због одлуке о казни, тако што је оптуженог АА, због извршења кривичног тешке телесне повреде из члана 53. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ РС, осудио на казну затвора у трајању од 4 године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 16. 03. до 25. 06. 2002. године. По оцени Врховног суда оваква казна сразмерна је тежини и друштвеној опасности извршеног кривичног дела и кривичној одговорности оптуженог као учиниоца, те је нужна, али и довољна мера за остварење сврхе кажњавања из члана 33. ОКЗ.

Бранилац оптуженог изјавио је жалбу и на део првостепене пресуде која се односи на одлуку о трошковима кривичног поступка и висини паушала, али жалба у том делу не садржи разлоге којима се образлаже овај законски основ побијања првостепене пресуде, те како Врховни суд налази да првостепени суд одлуком о трошковима кривичног поступка и паушала није повредио одредбе члана 193. и 196. ЗКП, на основу којих је исту донео, то се овај жалбени основ показује као неоснован.

Из изнетих разлога, а на основу члана 391.ЗКП, Врховни суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

Записничар Председник већа-судија

Весна Веселиновић, с.р. Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка

МЂ